

FÉDÉRATION DENTAIRE INTERNATIONALE

CONGRES F.D.I. — LONDEN 1952

Sectie: Tandheelkundig onderwijs

Referent: G. DEKKER

In de figuur van de Secretaris der „Council on Dental Education of the American Dental Association”, Dr Shailor Peterson, vonden de deelnemers aan de Sectie Tandheelkundig Onderwijs op het 11e F.D.I.-Congres een consciëntieus en deskundig verslaggever, die er in slaagde een duidelijk beeld te geven van de ontwikkeling van het N.Amerikaanse Tandheelkundige Onderwijs en wel speciaal over de naoorlogse periode.

Het accent viel hier op de bijzonder breed opgezette pogingen om tot een goede selectie te komen bij de inschrijving van de tandheelkundige studenten. Sinds de 2e wereldoorlog overtreft het aantal aanmeldingen n.l. in belangrijke mate het aantal beschikbare plaatsen. In 1950 werden bij een aantal van 11.000 gegadigden 3.226 studenten toegelaten.

Onafhankelijk van deze momenteel bestaande toestand is de toelating altijd een probleem voor de onderwijsdeskundigen geweest. De ideale toestand is natuurlijk, dat men er in slaagt een toelatingsexamen af te nemen, waarbij de behaalde resultaten betrouwbare gegevens opleveren ter beoordeling van het al of niet geschikt zijn van de candidaat. Leidt onvoldoende aanleg tot een geruime tijd later beëindigen van de studie, zo betekent dit een kostbaar tijdverlies en een veelal onnodige financiële opoffering voor de student.

De tandheelkundige professie is in N.Amerika de eerste geweest, die in 1946 een experimenteel programma is gaan uitvoeren, teneinde de mogelijkheid van de z.g. „aptitude tests” na te gaan.

Toelating tot één der 42 „dental schools” vereist minstens twee jaar „predental education” op een erkend College of een Universiteit. Een zevental „dental schools” vraagt zelfs een drie-jarige vooropleiding. De tijdens deze opleiding verworven waarderingen voor de verschillende vakken zijn van invloed bij de eventuele toelating. Doch omdat de aangelegde maatstaf op de verschillende onderwijsinstellingen niet eender is, kunnen de leiders van de „dental schools” bijzonder moeilijk tot een deugdelijk vergelijkend oordeel komen.

Veelal wordt hierom tevens prijs gesteld op een persoonlijk contact met de aspirant tandheelkundige student, terwijl verscheiden Instituten ook reeds vóór 1946 een speciaal examen afnamen.

In sommige gevallen pleegt men ook na te gaan of de a.s. student naast de wenselijk geachte mentale instelling beschikt over een aantal lichamelijke qualiteiten, zoals bijv. een goede visus.

In 1946 ving men aan met een 5 jaar durend experiment, dat erop gericht was de mogelijkheid te onderzoeken om door middel van een schriftelijke en een praktische test de resultaten van de tandheelkundige studie te voorspellen.

Aan het einde van genoemde periode is men tot de algemene overtuiging gekomen, dat de ontworpen tests waardevol zijn voor de beoordeling. Met ingang van de cursus 1951—1952 is men begonnen de door de Council on Dental Education ontworpen test op alle N.Amerikaanse onderwijsinstututen af te nemen en van de resultaten gebruik te maken bij de selectie der aspirant tandheelkundige studenten.

De test bestaat uit 13 onderdelen, waarvan o.a. één gericht is op de manuele vaardigheid en één op het waarnemen van twee- en driedimensionele illustraties.

Op 89% der dental schools bevond men laatstgenoemde test betrouwbaar om de „slechte”, „gemiddelde” en „goede” studenten te voorspellen. Op de overige 11% was toch minstens één der tests voldoende gebleken om tot een differentiatie in de genoemde groepen van studenten te komen.

Dr. Shailor Peterson onderwierp ook het vraagstuk aan een beschouwing om te komen tot een evenwichtig onderwijsprogramma; stond stil bij quaesties als specialisatie en postgraduate onderricht en concludeerde, dat tandheelkundig onderwijs heden ten dage uitgegroeid was tot een aparte wetenschap; een stelling, waarmede niet iedereen zich kon verenigen, zoals later tijdens de discussie bleek.

Prof. R. Bradlaw (Newcastle) gaf een kort overzicht van het tandheelkundig onderwijs in Engeland, dat dateert van 1859 en verzorgd wordt door 15 Universitaire „dental schools.” De laatste 30 jaar waren er geen nieuwe tandheelkundige onderwijsinstellingen meer bijgekomen. Gezien de grote vraag naar tandheelkundige hulp, o.m. begunstigd door de D. H. Act, moet het aantal studenten (cursus 1951—1952: 572) onvoldoende worden geacht.

Prof. Krogh-Paulson (Kopenhagen) deed mededeling over Deense selectieproeven. De tandheelkundige studie, die daar officieel 4 jaren duurt, wordt ingeleid door een voorbereidend jaar, waarna uit de 200 gegadigden er 100 worden geselecteerd op grond van het uitgebreide onderzoek naar geschiktheid voor de studie. In feite betekent dit dus een uitbreiding van de studie tot 5 jaar.

Een pleidooi voor grotere aandachtbesteding aan de praktische tandheelkunde bij het onderwijs, hield tenslotte W. Balendra (Ceylon) op een eerder origineel dan overtuigend te noemen wijze.

Het heeft referent op deze internationale bijeenkomst van onderwijsexperts getroffen, dat het niveau, waarop zich het tandheelkundig onderwijs bevindt in de diverse landen, zó verschillend is en het middelbaar of voorbereidend hoger onderwijs zo'n moeilijke vergelijkingsbasis betekent, dat van een algemene vruchtbare gedachtenwisseling en het aanvaarden van conclusies moeilijk sprake kan zijn. Intussen was het ongetwijfeld nuttig de zeer uiteenlopende inzichten van verschillende onderwijsspecialisten te vernemen, waarbij naar het inzicht van Uw referent een N.Amerikaanse suprematie erkend moet worden.